

der burde staa der: Forsvarsministeriet, Krigsministeriet eller Marineministeriet, hvilket det nu skulde være. Det synes jeg vilde være en Fordel.

I Lovforslagets § 8 staar der en Bestemmelse om, at Tiden for Sessionernes Afholdelse bestemmes af Justitsministeren. I den Anledning vil jeg tillade mig at gøre en lille, men dog ret alvorlig Henstilling til den højtærede Justitsminister. Kunde vi ikke faa Tiden for Sessionernes Afholdelse forandret, kunde vi ikke blive fri for at faa afholdt Session f. Eks. i September og Oktober Maaneder? Det er af rent praktiske Hensyn, jeg tillader mig at rette denne Henstilling til Ministeren. Vi vide alle, at der i Almindelighed er 3 Maaneders Opsigelse for Tjenestekarle paa Landet. Naar nu en Karl staar ved første August og skal til Session i September eller Oktober, kan han ikke paa den Tid have nogen Vished for, hvorvidt han er i Stand til at paatage sig et halvt Aars Vinter-tjeneste hos en Husbond fra November til Maj, thi han kan komme paa Session og blive indkaldt. Det er muligt, at han ikke bliver udskrevet, det ved han ikke noget om paa dette Tidspunkt, han ved ikke, hvilket Vaaben han indkaldes til, kort sagt, han ved slet intet i saa Henseende. Saaledes staar det altsaa for Karlens Vedkommende. Og Husbonden, som ellers gerne vilde beholde Karlen i sin Tjeneste om Vinteren, staar saaledes, at han maa sige: Jeg ved ikke, om jeg kan beholde ham eller ikke. Hvis vi nu lagde Sessionernes Afholdelse tidligere paa Aaret, saa at man, 3 Maaneder før man naar til første November, havde den Ting overstaaet, og saaledes at Tjenestekarlen kunde vide, hvad han var udskrevet til, og hvornaar han skulde møde, var dette Forhold ordnet paa en meget bedre Maade end nu, og jeg mener, at det maatte kunne ordnes saaledes uden nogen som helst Ulejlighed. Her er et Stykke Militarisme i dette, at man, endskønt man uden nogen Ulejlighed kunde ordne dette Forhold paa en anden Maade, og endskønt den nuværende Ordning er til stor Gene baade for Husbønder og Tjenestekarle, ræsonnerer saaledes: Naar det er Militærvæsenet, det gælder, saa Plads for Garden, saa skal man ikke spørge om, hvad der kan genere det civile Livs Krav!

Hvis de Herrer af Flertallet ville modbevise, at der findes Militarisme her i Landet, maa de Herrer virkelig søge først og fremmest at faa den Slags Bestemmelser i vor Lovgivning ændrede. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister at tage dette under Overvejelse, da det efter Lovforslaget skal ligge i hans Haand at bestemme, naar Sessionen skal holdes.

Jeg kunde have Lyst til at sige et enkelt Ord om Bedømmelsen ved Sessionerne, skønt der ganske vist ikke indeholdes noget derom her i Lovforslaget. Thi det kan ikke nægtes, at der til Tider udskrives til Soldater unge Mennesker, som ikke ere tjenstdygtige. Jeg kan saaledes huske et Eksempel fra min egen Praksis. Jeg har i min Deling haft en Mand, hvis hele venstre Side var mindre end den højre, hans venstre Øje var mindre end det højre, hans venstre Haand var mindre end den højre, hans venstre Fod var mindre end den højre, og det var umuligt at faa en Soldat ud af ham. Han var bleven udskrevet til Tjeneste og mødte ogsaa, men man havde ikke andet end Ulejlighed af det stakkels Menneske. Det er muligt, at ved en eller anden Lejlighed en, der nok kunde bruges, slipper, men det skal jeg ikke tage mig saa nær, naar man faar nok alligevel. Men en anden Ting er, at det kan ske, at der til Tider udtages Folk, der ikke due til Krigstjeneste. Man skal maaske nok være lidt mere kritisk paa Sessionen, end man til Tider er.

Jeg kommer nu til Bestemmelsen om Overgangen fra 22 Aars Udskrivningsalder til 20 Aars. Ligesom den ærede foregaaende Taler har jeg ikke noget imod, at man flytter Udskrivningsalderen de to Aar frem, idet jeg er enig med ham i, at det er heldigt, at de unge Mennesker blive Soldater saa meget tidligere, da de bedre kunne døje den maaske mindre hensynsfulde Behandling, naar de ere 20 Aar, end naar de ere 22 Aar. Bliver man først nogle Aar ældre, reagerer man noget stærkere mod den Behandling som et Nummer, som Soldaterne faa nu om Stunder, saa for saa vidt vil Forandringen være en Fordel. Men der er i dette Forhold en Ting, jeg gerne vilde have at vide, og som jeg mener, det netop nu er Tidspunktet at spørge om, idet jeg forudsætter, at i dette Tilfælde maaske ikke den højtærede Justitsminister, men den højtærede Forsvarsmini-